

tige Oplysninger om vore Forhold herhjemme, og i saa Henseende har Pressebureauet i alle Maader udfyldt sin Opgave rigtigt.

I de Bemærkninger, som er fremkommet fra Ordføreren for det konservative Parti (Foss) om, at han ikke ønsker, at vedkommende Embedsmand skal sortere som Embedsmand under Udenrigsministeriet, er jeg ikke aldeles enig med det ærede Medlem. Jeg gaar nemlig ud fra, at der ligger en meget stor Fare i, at den Mand, som staar i Spidsen for Udenrigsministeriets Pressebureau, driver en politisk Virksomhed. Jeg gaar ud fra, at naar man har en dygtig og ærgerrig Mand i Spidsen for dette Pressebureau, vil han altid have en vis Tilbøjelighed til at drive Politik. Det er en Selvfølge, at den Mand, der staar i Spidsen for dette Pressebureau, vil kunne udnytte denne Stilling, hvis han ikke er under den fornødne Kontrol, til at drive Politik, men jeg har den Opfattelse, at dette ikke er hans Opgave. Hvis vi skal have et Pressebureau under Udenrigsministeriet — hvad jeg finder meget formaalstjenligt —, skal den Mand, der staar i Spidsen derfor, ikke drive Politik paa egen Haand. Han skal have den Opgave at oplyse den udenlandske Presse om de virkelige Forhold herhjemme, og han skal drive Propaganda for Erhvervslivet. Derfor anser jeg det for heldigt, at han netop som Embedsmand sorterer under Udenrigsministeriet, saaledes at hans Virksomhed indskrænkes til det, den bør omfatte, og saaledes, at han ikke har Lov til at drive Politik paa egen Regning, hvilket enhver dygtig og ærgerrig Mand i denne Stilling vil være tilbøjelig til. Jeg synes derfor, at den Affattelse, Lovforslaget har faaet i Folketinget, er rigtig, og jeg anbefaler Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Foss: Jeg er enig med den højtærede Udenrigsminister i, at det vilde være saare uheldigt, hvis vi kom ind paa det System, at vi ved Regerings- eller Ministerskifte ogsaa skulde skifte Embedsmænd, et System, som man jo kender i enkelte Lande, og som vi saare nødig skulde komme til her. Men det er netop derfor, jeg formener, at det ikke vilde være heldigt at gøre Chefen for Pressebureauet til Embedsmand. Man kendervisse Veje til at skifte Embedsmænd. Det hænder undertiden, naar der kommer et nyt Ministerium, at en Embedsmand faar en uventet Forfremmelse, der bringer ham ud af Ministeriet. Man har et passende Udtryk for det paa Engelsk, idet man i saa Tilfælde siger, at Manden er blevet

„kicked upstairs“, sparket op ad Trappen. Jeg gør blot opmærksom paa her, at det for en fremtidig Udenrigsminister ikke vil være helt let, hvis han skulde ønske at skifte Chef for Pressebureauet, at faa ham til at bekvemme sig til „at gaa op ad Trappen“, fordi han med den Lønning, man nødvendigvis under disse Forhold maa tillægge Chefen for Pressebureauet, ikke kan gaa op ad Trappen uden at gaa stærkt ned i Lønning. Altsaa den højtærede Minister maa regne med, at dette vil blive et mere permanent Forhold. Nu er jeg naturligvis enig med det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Nørgaard) i, at Meningen maa være, og jeg synes ikke, der kan være nogen Tvivl derom, at Chefen for Pressebureauet aldrig kan komme til at drive Politik for egen Regning. Jeg gaar altsaa ud fra, at det ikke kan komme paa Tale hverken med den designerede Chef eller med nogen anden. Derimod er jeg ikke sikker paa, at han ikke kommer til at drive Politik for Ministerens Regning. Jeg kan endogsaa tænke mig, at det er hans naturlige Pligt at drive en saadan Politik for Ministerens Regning, og dette kan faa sin Betydning, hvis Landet bestemmer sig til at skifte Ministerium og skifte Politik. Den højtærede Minister har her talt om Betydningen af en lang Virksomhed, og den skal heller ikke underkendes, men man maa gøre Forskel mellem de Led i Regeringen eller i Administrationen og Ministerierne, som efter deres Embeder er bundne til den lange Virksomhed, og de Led — jeg tænker paa selve Ministrene —, som ikke i samme Grad er bundne til den lange Virksomhed — det vil jo naturligvis altid hænde et hvilket som helst Ministerium, at der vil være nogle, som kunde ønske at se dets Virksomhed afsluttet. Jeg sammenstiller ikke Chefen for Pressebureauet med Departementschefer i almindelig Forstand, jeg vil snarere tillade mig at sammenligne ham med de Embedsmænd, som vi ganske vist ikke har her i Landet, men som man kender under større Forhold, Embedsmænd, der følger Ministeren — jeg tænker ikke saa meget paa Understatssekretærer, der selv er Ministre, men der er forskellige Former af Sekretærer i de store Lande, som følger Ministrene, fordi de er Ministerens Hjælpere i deres særlige Politik.

Det er den ene Side af Sagen, som jeg har fremhævet, men jeg erkender, at dette med Skiftet heller ikke for mig er afgørende. Jeg kan meget vel tænke mig, at netop en Pressekonsulent, naar han